

Så märkligt man mins från sin barndom och skolväg!

Jag föddes mitt i vackraste våren då göken utropat sommaren år 1907. Mina föräldrar hade ett hemman i Hälsingland och jag kom som den förste till världen och det var väl glädje förstår jag. Men så föddes tre pojkar eftersom åren gingo. Det var i början av första världskriget som vi fick lämna vårt vackra hemman. Far hade blivit lurad att skriva på växlar under ruset inflytande så det blev konkurs och vi arma barn fick med våra föräldrar flytta till ett arrende torp. Som far ägnade sin tid åt efter denna flyttning, och far och mor fick börja på nytt att föda upp kalvar och det blev mycket fattigt för oss. Vi fick flytta till detta arrende torp när jag var åtta år gammal, det var långt inne i skogen, så jag hade en skolväg på en och halv timma att gå på morron kl 8 och vara framme strax före kl 9 på skolgården. Det var bara jag som börjat skolan så därför fick jag gå ensam denna skogsstig. Fick börja på hösten den 1 okt och gick då till den 1 dec, så fick jag vara hemma till den 1 feb och gick då till den 1 maj. S å på sommaren var det de mindre klasserna som fick gå. Vilka olika tider det var under dessa tider eller månader att gå varje dag fyra i veckan till kl 4 på em, så det var mörkt fick vi hålla på att lära oss. Så när jag skulle gå hem i detta mörker så fick jag ha en fotogen lykta i handen, så jag såg vad denna skolväg gick och mor förmana mig att inte stanna upp utan gå hela tiden så hon inte behövde vara ängslig, och så skulle jag se upp emot himlen så jag såg då en gata utav uthuggen skog, ifall jag skulle ta fel på vägen sade mor. Och så förunderligt det höll det mor sade: jag lydde henne till punkt och pricka. Jag skulle fylla 9-årdånär jag började gå denna skogsstig och det gick förunderligt bra, jag fick äta kvällsmat just när jag då kom hem vid 6-tiden på kvällen, sen var det att börja och läsa sina läxor högt och jag skulle kunna dem utantill och jag var så intresserad så det gick bra med läxorna med. Trots den långa skolvägen och det var så underligt med denna skolväg som jag gick ensam i 3 och 1 halvt år, jag liksom gjorde etapper på vägen, nu är jag vid bäckspången och nu kommer jag till kolbotten och fen det andra och sist det tredje min skolväg blev liksom kortare då, och så kom jag fram till en uthuggen skogsplatå och då måste jag stanna upp en liten stund på vårmorgonen och höra alla fåglar sjunga, det var ett surr som i vågor att höra alla orrar sitta och överrösta varann så i denna tidiga vårmorgon o jag känner än när jag skriver hur underbart det var i denna vårens tid i den stora skogen med alla dessa vågor av sång, jag upplevde det som en stor sal och jag hade trevligt ensam och visste inte om förrän jag var på skolgården och det förunderliga har hänt mig, jag har haft nytta utav det i hela mitt liv. Hur ensamheten kan berika en människa från barnåren och upp till dagens dato: men en gång blev jag rädlös då hade jag trampat ner min ena sko i en frusen håla och det blev för stor påfrestning och skon höll inte, den gick tvärt utav under hålfoten så då stod jag rädlös en stund men så var det att gå bara. Jag hade ju hemstickade strumpor som höll att gå på istället för sulan, ty sulan den flög upp som en vinge så jag hade

all möda i världen att försöka hålla den på plats och fram till skogen tog slut gick det bra. Men sen fick jag vara så rädd att någon skulle se min olycka med skon, Så naturligtvis fick jag vara inne alla raster den dagen. Dagen efter fick jag lov att låna grannens dotters skor de var ju så fina och för korta förstås, så min stortånagel försvann efter en tid men jag var så fin i dessa skor så. Men mor köpte ett par nya skor åt mig så snart hon kom fram till affären. Och sen den vintern far gick ifrån oss ty han var sjuklig så vi miste vår far vid det sista halvåret vi var där borta, och då var det ingen som ploga väg utan min skolväg bestod av en skidbana och det gick bra det med. Fick inte ha bindningar runt skon bara fram en hälla, en gång utför berget så lossna ena skidan och kila iväg ifrån mig tvärs över skogen. Å vad jag titta om den skulle stanna, ja den stanna upp vid en gran och jag kvickt efter med den andra skidan och balanserade med de två stavarna, van som man var att gira så kom jag ända fram och åkte gladligt vidare igen på båda skidor. Men så kom våren och jag fick lov gå i skidspåren ty då fick jag använda trögor "snöskor" utav stora träskivor som var avrundade, att gå ganska brett så gick de dagarna i vårsolens glans.

Mor fick så mycket att stå i när hon blev ensam med oss, så då fick hon vara borta i tre dagar för att uträtta ärenden och handla så då fick jag sköta om ladugården när jag kom från skolan. Vi hade nu 5 mjölkkor och jag var ju hela 12-år då när jag fick mjölka och laga maten till mina 3 bröder. Sen på morron när jag skulle till skolan då kom grannens flicka och mjölka korna. Det låter som en saga men det var så naturligt för mig så det gick bra. Ingen olycka hände fast vi fick vara så mycket ensamma, på sommaren fick vi hjälpas åt i jordbruket vi hade aldrig långsamt och så fanns det fäbodvallar. Vi fick ofta besök av ungdomar från vallarna som kom till vår loge och hade spelmän med sig och då blev det dans borti vägen! Och jag fick följa med den 19-åriga Anna hem till vällen och koka kaffe och sota ner hennes kaffepetter. Så bjöd hon på ystings ost med bruna stekta kanter, o så gott det var att äta. Alla ungdomar som gästade hennes stuga skulle ha en björkris krans på vägen som en välkomsthälsning på lördagseftermiddag. Det hände att de skulletill toppen på Blackås berget och se solen gå upp i morgondiset, och mor ställde upp och gick med ungdomarna och ledsaga dem rätt och alltid fick hon en slant som lön för det.

Med hälsningar från mig 07-05-23-12:23

Brita Lundgren
